

Cuminal s'acomiada de la direcció de la JNC i Costa passa a presidir el Consell Nacional

El regidor celoní deixa la presidència en haver acomplert els 31 anys i Laura Costa ocupa un nou càrrec

REDACCIÓ. Sant Celoni
Les Joventuts Nacionalistes de Convergència (JNC) van tancar el passat cap de setmana el seu XVè Congrés nacional amb un relleu generacional a la presidència de la branca juvenil de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), ja que el fins ara president de la formació, Jordi Cuminal, va anunciar la seva retirada al càrrec en haver acomplert els 31 anys d'edat. El Congrés, que tenia com a lema 'La joventut decisiva', va escollir Gerard Figueras per substituir el celoní. D'altra banda, la formació va nomenar pels propers 2 anys la regidora celonina, Laura Costa, de 29 anys, presidenta del Consell Nacional, el màxim òrgan de decisió de la JNC que representa les joventuts entre congressos.

Cuminal va remarcar que abandona l'organització en haver arribat a l'edat màxima de militància però que, per contra, la JNC co-

Jordi Cuminal, durant el Congrés, al costat de Gerard Figueras, el nou president de JNC (L'AdBM)

mença la nova etapa amb un creixement positiu de militància, "cosa que demostra que el projecte engresca i que es fa bé la feina". El regidor ha volgut destacar tres aspectes principals del Congrés de la JNC. D'una banda, la bona gestió mantinguda en els últims 10 anys, des del mandat d'Albert Batalla fins al tancament de la seva presidència, una gestió que el Congrés va aprovar per unanimitat. En segon lloc, a nivell sentimental, assegura que va ser un Congrés "intens i molt emocionant després d'haver estat 10 anys militant activament" i més quan en total van ser 250 persones les que van deixar, per edat, de militar-hi. Finalment, Cuminal ha volgut destacar "la força i l'empenta" dels joves que prenen el relleu a la direcció i que seran, explica, qui marcarà la política de joventut.

Jordi Cuminal és membre de la direcció de CDC, primer Tinent d'alcalde i regidor de Cultura, Ciutadania i Joventut a l'Ajuntament de Sant Celoni, i diputat al Parlament. Laura Costa és regidora de Comunitat i Comunicació a l'Ajuntament i el nomenament com a presidenta del Consell Nacional de les JNC la situa, també, com a representant de la formació a la direcció de CDC.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, columnista

Un món diferent

Si en el meu darrer article vaig voler donar una opinió crítica sobre el comportament de les institucions públiques enfront de la crisi, avui m'agradaria anar més enllà. Començaré per dir que si l'any 1989, amb la caiguda del mur de Berlín, es va produir la desaparició del comunisme com a forma de govern, l'any 2008 ha representat el final d'un determinat model de capitalisme. Aquest any enterem definitivament el segle XX i comencem una nova era. Pot semblar un xic altisonant dir-ho d'aquesta manera, però crec que realment és així. Si algú vol aprofundir en les causes que ens han dut a aquesta situació, li aconsello que llegeixi el discurs pronunciat pel President de la República Francesa a Tolon el 25 de setembre passat o consulti per Internet les paràboles "Ninja" de Leopoldo Abadia. Ells ho expliquen molt millor del que ho podria fer jo en les quatre línies d'aquest article. Però una cosa ha de quedar clara: la crisi no ha tocat fons ni molt menys, no sabem quant de temps durarà i, quan s'acabi, ens trobarem amb un món diferent. I aquest món diferent tampoc sabem com serà. Però quatre pinzellades sí que m'atreveixo a fer-les, aclarint que algunes d'elles no són imputables a la crisi financera.

En primer lloc, els Estats Units continuaran amb el seu paper de gran potència però deixaran de ser l'única potència hegemònica i no podran actuar unilateralment com ha estat norma durant l'era Bush. Hi ha molts interessos encreuats i sense l'ajuda de països emergents com la Xina, que li ha donat un gran suport financer (per altra banda, interessat),

difícilment se n'hauria sortit del "crac" ocasionat per la manca de regulació del sistema: Afegim-hi que fa anys que els Estats Units viuen i gasten per damunt de les seves possibilitats, i a la resta del món occidental hem seguit mimèticament aquest model. Això s'ha acabat.

El "laissez faire, laissez passer" d'Adam Smith passarà a millor vida. Si bé no es pot construir el món del demà amb les idees d'ahir, caldrà acordar, per part dels Governos, unes noves regles de joc semblants a les de Bretton Woods al final de la segona guerra mundial i que els governs republicans nord-americans, a partir de l'era Reagan, han anat eliminant. No es tracta, de cap manera, d'intervenir en la gestió corrent de les entitats financeres, però sí d'establir uns controls rigorosos sobre la nova normativa que s'aprovi. Els bancs han de tenir una funció primordial en aquest nou model de capitalisme però, enlloc de dedicar-se a l'especulació pura han de donar prioritat a l'economia productiva, a la creació real de riquesa, a facilitar recursos a l'emprenedor i a l'innovador.

El sector laboral en el primer món, que és el nostre de moment, experimentarà canvis importants que ja s'han començat a notar. El treballador que busqui feina per compte aliena serà relativament més mal pagat del que ho havien estat els seus pares. Per una banda la deslocalització de les indústries que busquen mà d'obra barata i per l'altra, grans corrents migratòries mundials, especialment de zones africanes i asiàtiques, han fet que accedissin al mercat de treball global una

gran quantitat de persones que desitgen millorar al preu que sigui, el seu miserable nivell de vida. Hi ha una llei immutable sobre el treball que diu que quan hi ha una pila de gent que desitja i és capaç de fer una feina determinada, la feina serà mal pagada. Això comportarà que molts treballadors amb iniciativa i sense expectatives de progressar dins la seva empresa, quan estiguin en condicions de fer-ho, s'establiran com a treballadors autònoms en primera instància per accedir posteriorment a la categoria de petits empresaris.

I una darrera pinzellada. En aquest món nou més auster, i confio que també més just, l'administració pública canviarà. Les societats democràtiques avançades no acceptaran de bon grat tenir polítics i governants incompetents i malgastadors, ni funcionaris paràsits. Ho hem començat a notar aquests dies a casa nostra amb multitud de petits detalls que s'han denunciat: el vehicle de luxe amb els seus accessoris del President del Parlament català; la sumptuositat del nou despatx de la Presidenta del Parlament gallec; el nomenament d'una Ministra de Igualdad que té com a principal mèrit el fet de ser la fillola del President de la Junta de Andalusia; la creació a Catalunya d'una nova Oficina Antifrau amb 40 funcionaris per començar i que no és altra cosa que una duplicat de la ja existent Sindicatura de Comptes; la discussió sobre l'augment de l'assignació a la Casa Reial en el projecte de pressupost per l'any 2009... Algú dirà que això són petites anècdotes, però jo opino que més que anècdotes són símptomes.

Al costat del "català emprenyat" ha començat a aparèixer el "contribuent emprenyat". Les ideologies deixaran pas al pragmatisme. Els votants voldran governants amb capacitat de gestió i amb coneixement dels problemes reals de la gent, abans que admetre la pràctica d'un nepotisme descarat o la xerrameca de venedors de fum fent onejar banderes. Ho hem vist a les recents eleccions presidencials als Estats Units. Fa només quatre anys hauria sigut impensable que un heroi de guerra carregat de medalles, presoner al Vietnam durant una pila d'anys, prototip de la més rànica imatge del nord-americà típic, patriota i blanc, perdés la presidència del seu país davant d'un jove d'ètnia negra, fill de pare africà, amb un nom tant "amençador" com el de Barak Hussein Obama i acusat de debilitat davant dels enemics mortals de la gran nació americana. I és que la crisi econòmica, la immigració, els canvis generacionals i Internet han fet canviar moltes coses.

I no vull acabar sense felicitar sincerament a Francesc Deulofeu i Joan Castaño, com a representants dels seus respectius grups polítics locals, pel seu seny i sentit de responsabilitat, al deixar de banda les seves lícites diferències sobre altres qüestions i posar-se d'acord en un tema tan important com és el de prendre les mesures que estan al seu abast per poder pal·liar el greu problema de les conseqüències de la crisi a casa nostra. Perquè sortir d'aquesta crisi mundial provocada per un grapat de des-emprenys i incompetents és cosa de tots, però hem de tenir clar quin és el nostre àmbit d'actuació.